

Radar

1/68

Naše obvyklé redakční povídání dnes můžeme shrnout docela krátce, neboť vše ostatní najdete na dalších stránkách.

Především velikánský dík za vaše milá vánoční a novoroční blahopřání. Těm, kterým jsem ještě neodpověděl, přiložím k tomuto číslu kalendářík. Chci jim tak vyjádřit své přání, aby každý den tohoto roku jim přinesl nové a nové štěstí.

Začínají se již ozývat hlasy, kde a kdy budou příští tábory.

K této věci vám musím především sdělit, že organizaci táborů převzal opět P. Vojtěch a proto jen on bude moci stanovit přesné údaje. Předpokládám, že se o táborech dozvíte přímým oběžníkem ještě před uveřejněním příštího čísla Radaru. Docela neoficiálně mohu naznačit, že podle plánů by měl chlapecký a dívčí tábor probíhat současně od posledního týdne července asi do 22. srpna.

Pro informaci tu uvádím i novou
adresu P. Vojtěcha:

P. Vojtěch H r u b ý
salesián
Via Marsala, 42
00185 ROMA / Italia

Závěrem vám chci připomenout
19. března, svátek sv. Josefa,
kdy slaví své jmeniny

nejdůst. pan kardinál Josef BERAN,
kterému již nyní Radar přeje zdraví, mi-
lost a ochranu Boží, a abychom ještě moc
a mockrát měli tu radost jej uvítat me-
zi námi!

Nejkrásnější květ

/korejská pohádka/

Dávno, před mnoha a mnoha lety, žil v jedné zemi moudrý a šťastný král. Avšak tento král neměl žádné děti a to ho velmi trápilo. Rozhodl se, že musí najít ve své zemi nejčestnějšího hochu a toho že přijme za vlastního.

Nařídil proto, aby všechny děti dostaly květinová semena a řekl jim: "Ten, kterému se podaří vypěstovat nejkrásnější květinu, stane se mým synem a princem."

Děti hned zasadily semena a zalévaly je. Syn Ir také starostlivě zaléval své semínko, ale uplynulo mnoho dní a semínko nevzklíčilo. Přesadil ho do nové hlíny a jiného květináče, ale ani tak nerostlo.

Přišel den, kdy král chtěl vidět děti s květinami.

Mnoho dětí vyšlo do ulic, byly krásně oblečeny a v ruce držely květinu. Každý z nich toužil po tom, aby si král vybral právě jeho, aby se právě on stal princem.

Ale co to?

Král procházel kolem nich bez povšimnutí.

Až v jedné ulici, již na konci města, uviděl Syna Ira. Chlapec stál u dveří a v ruce držel prázdný květináč. Po tváři mu kanuly slzy. Král se zadíval na chlapce a přikázal, aby ho k němu přivedli.

"Proč stojíš zde s prázdným květináčem?"

Syn Ir se ještě více rozplakal a řekl: "Pečlivě jsem zasadil semínko a zaléval ho, ale nevzešlo mi. Jiste je to proto, že jsem si jedenkrát v cizí zahradě utrl jablko."

Když král vyslechl vyprávění plačícího hochy, otočil se k stojícímu davu a řekl: "Zde vám představuji svého syna, který bude mým následníkem."

Nastal veliký šum. Nikdo nevěděl, proč král vybral hochy, kterému se nepodařilo vypěstovat květinu.

"Vím, že čekáte, abych vám vysvětlil, proč jsem vybral právě toho chlapce", řekl král. "Lide můj, dal jsem rozdat semena, která byla vařená."

Lid zakýval hlavou a dětem studem zrudly tváře, neboť nyní všichni věděli o jejich nečestnosti, že zasadily jiná semena, než ta, která dostaly od krále.

D. Nováková

Vedoucím a účastníkům letních táborů v Borgharen a Darney oznamujeme smutnou zprávu z Holandska:

12. ledna t.r. zemřela ve věku třinácti let

SOLVEIG v. d. HEIDEN.

Hlavně my z Brgharen si na ni pamatujeme jako milou, vždy usměvavou a velmi učenlivou Solveigu.

Zůstane navždy v našich vzpomínkách!

Milé děti,

Radar by tak rád psal jen o věcech veselých, o tom, co pěkného děláte, jak radostně prožíváte své mládí. Není to ale vždycky možné. Život má své zákony, kterým se musíme všichni podřít. A jedním z nejneúprosnějších je právě zákon smrti, podle kterého musela jedna z našich kamarádek přerušit běh svého života v tak mladém věku.

Sama paní Sterken, maminka Solveigy, nás požádala prostřednictvím paní De Vries, abychom vás o této bolestné události uvědomili, neboť nemá adresy všech, kteří její dcerušku znali.

Jak píše paní De Vries, onemocněla Solveiga minulého roku po velikonocích anginou. Později se pak ukázaly příznaky leukémie, které neodolala.

Pro paní Sterken i pro sestřičku Ronu to byla jistě velmi bolestná ztráta, a my sami se v takové chvíli musíme pozastavit nad smutnou skutečností. Je možné, že by si život tak necitelně zahrával s lidským osudem? Je možné, že by dívka plná dobré vůle, snahy a pozornosti ke všem, která se připravovala dát svému okolí jen lásku a dobro, skončila svůj život naprostým zánikem? Náš smysl pro spravedlnost to nemůže připustit. A tu nám také přichází vstříc naše víra, podle které nesmrtelná duše Solveigy si ce opustila tento svět podle úradku Božího, ale žije dál, žije v Bohu, který je pro ni tou nejkrásnější odměnou za vše, co dobrého za svého pozemského života vykonala.

Podobná ztráta nás bolí, ale nemáme důvodu, abychom si zoufali, či vytýkali osudu jeho krutost, neboť i my, spolu s J. V. Slédkem, žijeme v naději že

V náručí Boží, odkud jsme vyšli,
večer se všichni sejdemé zas.
Kdo by se děsil,
kdo by se třás?

INSPEKCE

Bylo to v Casies o minulých prázdninách.

Vracel jsem se, již ani nevím odkud. Autobus z Monguelfa právě žádný nejela a tak jsem se vydal pěšky v přesvědčení, že mi trochu chůze neuškodí, a v tiché naději, že mi cestou nějaký ochotný automobilista vypomůže. Nevzpomínám si, zda se někdo tak ochotný opravdu najde, ale jisté je, že jsem několik minut před polednem překračoval práh našeho domu. V domě bylo nezvyklé ticho. Nu ovšem, děvčata si vyjela na koupaliště. Chvála Bohu, alespoň do pěti budu mít klid!

Jen tak ze zvyku jsem nahlédl do jídelny, a už na mě pan Marchesini volá: "Pojďte dál, máte tu návštěvu!" Spolu s ním seděl u stolu nějaký starší pán, na stole před ním láhev vína a dvě skleničky, trochu bokem černá aktovka.

Uctivě jsem pozdravil, jak mě to doma naučili a pak mi ten pán podává ruku a vyrozumívá mě, že přijel k nám na inspekci našeho tábora.

Ze bych tím byl nějak nadšen, to nemohu říct, přílišné kamarádství s úřady se mi nikdy moc nelíbilo. V duchu

jsem bleskurychle kontroloval, co všechno asi nebude v pořádku: titul tábora a jméno organizace, která jej pořádá, vyvěšený před vchodem, v kuchyni na jídelním lístku bude chybět kolik gramů chleba dostane každý na den a kolik v něm bude kalorií, v kartotéce nebude zaznamenaná přesná váha každého v den příjezdu...

Z těchto a podobných melancholických dumek mě ale vyrušilo několik slov pana domácího: "... krajan... přišel se na vás podívat..."

Opravdu, byla to sice inspekce z krajského úřadu v Bolzáně, ale inspekce sama byla vlastně jen záminkou. Pan Červenka je českého původu - jméno samotné o tom svědčí nad slunce jasněji.

Jeho otec byl poštovním úředníkem v Jižním Tyrolsku za dob císaře pána. Zde se oženil a za první světové války padl na frontě, když byl jeho František ještě docela malý chlapec. Dnes pan Červenka sice česky neumí, ale hlásí se rád ke svému českému původu, a právě to jej vedlo k nám.

Není třeba popisovat, jak probíhala celá inspekce. Stačí jen dodat, že pan Červenka přijel mezi nás ještě jednou a jeho auto se při příjezdu nebezpečně prohýbalo pod tíhou různých potravin, které nám z Bolzána dovezl.

Až se tedy na příštím táboře zase ukáže starší vysoký pán s brýlemi, budete již vědět, kdo to je, a jistě jej uvítáte veselou českou písničkou.

Zima

v

Alpách

Koncem ledna /- 1967!!!/ uspořádal pan páter Kučera pro nás, děti z uprchlického tábora v Zirndorfu, týdenní výlet do Alp.

Vyjeli jsme v neděli ráno. Oběd byl pro nás připraven v semináři v Dillingen. Po obědě nám rektor semináře požehnal na další cestu a zanedlouho se mikrobus, řízený panem farářem z Zirndorfu a Volkswagen ztratily naší "uprchlické" Škodovce. Přesto jsme se kolem 10. hodiny večer všichni sešli na Pohlerově chatě u první alpské večeře.

V pondělí jsme navštívili Oberdaufer a vypůjčili si saně a lyže. Celý týden jsme potom zkoušeli kvalitu alpského sněhu a vypůjčených saní. Ovšem, nebyly jen radovánky! Získat body za službu v kuchyni, štípání dříví a uklízení

nebylo lehké. Všichni jsme se ale těšili na pátek, kdy byl plánován výlet do Lindau. Tam jsme dorazili před polednem a hned obsadili nejbližší restauraci. Po obědě jsme si prohlédli město a nakrmili racky a labutě.

Po sobotní tombole a "kanadské" noci se nám nikomu nechtělo zpět do tábora, kam jsme dorazili až navečer.

Znovu děkujeme panu páteru Kučerovi a všem obětavým lidem, kteří nám umožnili strávit tento krásný týden, na nějž máme ty nejkrásnější vzpomínky.

Petr Mišurec.

Pobyt v Alpách se dětem tak líbil, že jej opakovali i později. Tak byl Páter Kučera v horách od 16. října 1967 se skupinou devíti dětí, které se tu připravovaly na první svaté přijímání, a pak od 8. do 15. ledna tohoto roku. Jak nám dále píše P. Kučera, mají nyní v Zirndorfu již trvalý ministrantský kroužek čtyř až šesti chlapců. A to je na lágrové podmínky nemalý úspěch!

Poesie

Pokračujeme v uveřejňování "Táborevé poesie", která ve vás jistě vyvolá různé ty veselé procházky zeleným údolím Casies a vzbudí ve vás přání, aby již byl školní rok u konce. Nezapomínejte ale, že nezáleží jen na tom, kdy školní rok skončí, nýbrž především jak skončí!

K dnešnímu přínosu do pokladu naší mateřské řeči dodávám - pro nezasvěcené - že se jedná o neoficiální pokračování písně Poštorenská kapela, a že se o jeho vznik zasloužila celá řada více méně schopných veršotepců. Kritikové s táborovou situací obeznámení to snadno vycítí z obsahu jednotlivých slok:

Sestra Věra nástup píská,
přibíháme z dálky, z blízka.
Bando hraj...

Chceš-li slyšet dobré rady,
sestra Anna hned je tady.
Bando hraj...

Už pro pátra Ladislava
přešla fotbalová sláva.
Bando hraj...

Petr dnes už nevyhrává,
přešla také jeho sláva.
Bando hraj...

Páter Blažej ke snídani
s vajčkem plní svoje přání.
Bando hraj...

Pavla kdesi cosi kuchtí,
budou z toho dobré buchtý.
Bando hraj...

Se Sisinkou je to bída,
ráda polévku nejídá.
Bando hraj...

Až nás z toho hlava bolí,
jak ta Marta verše smolí.
Bando hraj...

Ze všech stran se shání mraky
Páter Ladislav básní taky!
Bando hraj...

/Ať se vám to líbí nebo ne, my budeme
v "Táborové poesii" pokračovat dál!/
12

Novinky

Celá Vídeň se určitě těšila na vánoční hru dětí z besídky, jak jsme ji minule oznámili, ale nakonec k představení z mnoha a závažných důvodů nedošlo. Činnost besídky ale v této době nestála.

Tak např. na schůzce v sobotu 27. ledna soutěžily děti ve znalostech života sv. Jana Boska: kdo byl, jak se jmenovala jeho matka, kde se narodil, atd. Ze 17 soutěžících získali nejvyšší počet 29 bodů Miluška Matoušková a Péťa Hanzl, 28 bodů Marketka Valentová a Helena Weinbergová, 27 bodů Petr Hes a Petr Novotný, 26 bodů Eva Matoušková, Filip Krajčík a Tomáš Slabý, atd.

Zivotaschopnost besídky se projevuje i přírůstkem jejich návštěvníků, kteří se tu cítí jako doma:

"Velmi se mi zde líbí a jsem ráda, že jsem se s Vaší organizací mohla seznámit. Také jsem slyšela o Vašich táborech a chtěla bych jednou jet také."

Helena Weinbergová.

"Ich bin zum erstenmale hier, und es gefällt mir sehr. Ich möchte auch gerne mit aufs Lager fahren... / následuje

zdařilá německá báseň o kráse ročních období/."

Eveline Bayer

Ještě jedna vzpomínka na tábor:

"Mir hat es sehr gut in Italien gefallen. Vielleicht werde ich das nächstemal wieder mitfahren. Das Haus war sehr schön und gleich neben dem Haus war der Wald. Die Gegend in Italien war sehr schön."

Thomas Ryba

I několik protestů a přání Radaru:

"Nedostali jsme od Tebe Radar!"

Olin

/Olinek nám přimaloval na svůj dopis něco pro zasmání. Litujeme jen, že se jeho kresby nedají tak snadno otisknout!/"

"Prosím Vás, napište něco zajímavého do Radaru!"

Petr Hanzl

"Přicházíme k Vám s prosbou o zajímavý článek do Radaru. Pokud možno, uveřejněte pár rad do života!"

- následují dva záhadné podpisy, ke kterým dobrá ruka připsala, koho mají znamenat:

Krajčák Tomáš a Petr Hes.

O posledních žádostech budeme uvažovat!

Nezapomínáme na dobré zvyky:
Za rámeček tentokrát patří
J. Simončič poslal Radaru 1 dolar
a
pan F. Runza věnoval 3.000 lir.
Ze srdce jim za tuto pozornost
děkujeme!

V minulém čísle jsme slíbili dětem z tábora v Norsku, že i jim Radar přinese několik vzpomínek na tábor.

Stalo se však něco nepředvídaného: P. Jan byl o vánocích na Severu, aby se tam setkal s našimi krajany, jak píše, "ve sněhu a v mrazu". Po první, velmi kratičké zprávě však čekáme něco obsáhlejšího o tom, co dělá paní Kvapilová a všichni ostatní známi, velcí i malí, zda vůbec viděl budovu tábora pod sněhem, jak to, že jej nějaká sněhová lavina nezasypala, atd.

Jeho zpráva však do uzávěrky nedošla. Tím větší místomů tedy dáme k dispozici v příštím čísle.

CASIES V ZIME!

"Udělalaly jsme autobusový zájezd do Casies a ponavštěvovaly jsme všechny známé, kteří nás srdečně vítali a pohostili. Na Hoferových loukách jsme sáňkova-ly. Pak jsme se chtěly ještě podívat k pekařům do St. Martino. Cestou jsme ale zapadly do sněhu a nemohli jsme se dostat ven. Tak se muselo utíkat pro traktor, který nás vytáhl. Konečně jsme se dosta-ly na místo, kde nás hned pozvali na čaj. Při tom nám představili toho nejmladšího pekaře, má teprve 14 dní, a celá rodina se kolem něho točí.

Soně Švarcové jsme tak zřídily sá-ně, že se při odjezdu o ně ani nestara-la. Pamatovali na ně druzí a dopravili je až do Lienzu. Ani to ale nic nepomo-hlo: maminka prý jí poručila, aby je ně kde nechala, budou-li rozbité. A ona, ja-ko poslušná dceruška, dělá, co maminka poručí... a sáňe zůstaly v nádražní ha-le v Lienzu.

Najdeme je tam ještě v létě?"

Pavla Novotná.

RADAR - Unor 1968

Redakce: P. Ladislav, Salesián

10090 FOGLIZZO

Italia